

KRAFTFÄLT

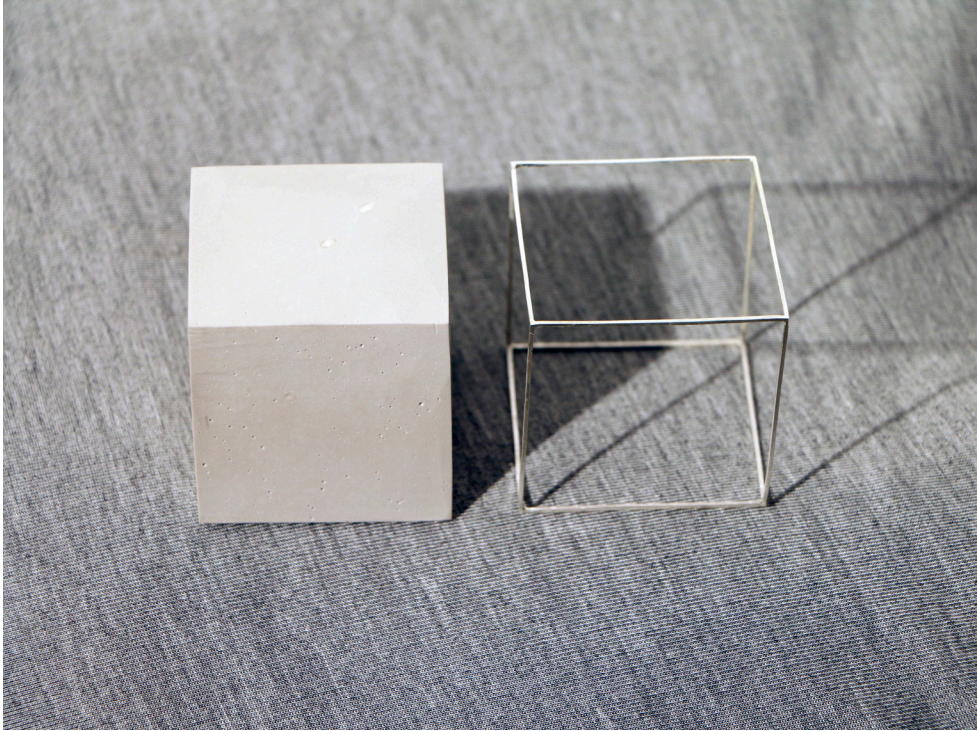
*Två former och två material.
Du får dessa två och avståndet mellan dem.*

INNEHÅLL

INLEDNING.....	1
TRE RUM.....	3
TUNNA STÄLLEN.....	5
YTA.....	10
TID.....	11
INTRYCK.....	13
MATERIAL.....	19
ARBETE.....	21
SAMTAL.....	29
OBJEKT.....	31
EXAMINATION.....	49
UTSTÄLLNING.....	51
EFTERÅT.....	59

Inledning

Jag arbetar med två former, två rum, i luft respektive betong. De dras till varandra, som av en osynlig kraft. Vad i består deras relation? Varför känns den så stark och rent fysisk för mig? Det är kraftfältet som uppstår mellan de två, ett tredje rum, ett tunt ställe, som intresserar mig i det här arbetet.

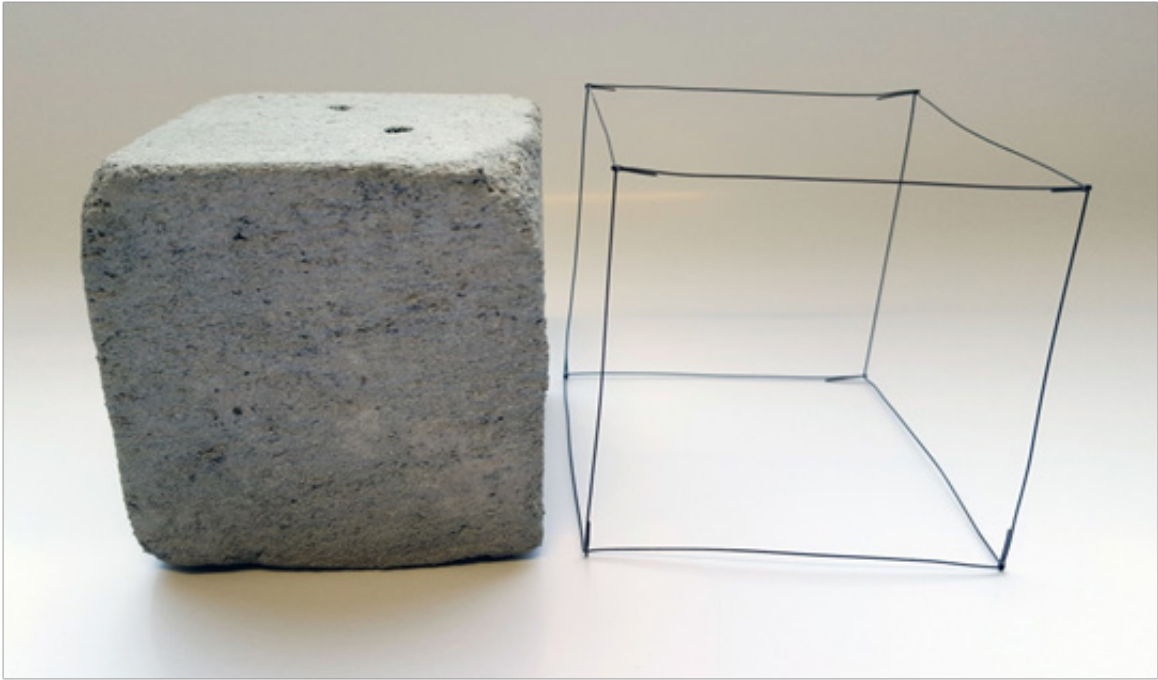

TRE RUM

Mellanrum   Framför mig står två former. Stilla, men jag känner som en rörelse ändå. De har ett litet avstånd sinsemellan, ett tredje rum laddat med differensen av de två. Jag tycker om att tänka på dem så, i termer av kemi och fysik, som låg respektive hög densitet, lågt och högt tryck eller som skillnad i saltkoncentration mellan hav och sjö. Naturlagarna vill utjämna sådana skillnader. Det blåser ut från högtryck och in i lågtryck lika obändligt som en högre salthalt vill späda ut en lägre. Tänk om betongrummet vill späda ut luftrummet och hur mycket vill luften bli fylld? Rummet med kraft och rörelse. Ett tunt ställe.

Luftrum   Luftrummet vill lyfta. Linjen berättar om ett början och ett slut, öst och väst, golv och tak. Rummet med låg densitet.

Betongrum   Betongrummet vill sjunka neråt, fyllt av frusen tid. Rummet med hög densitet.

TUNNA STÄLLEN

Tunna ställen

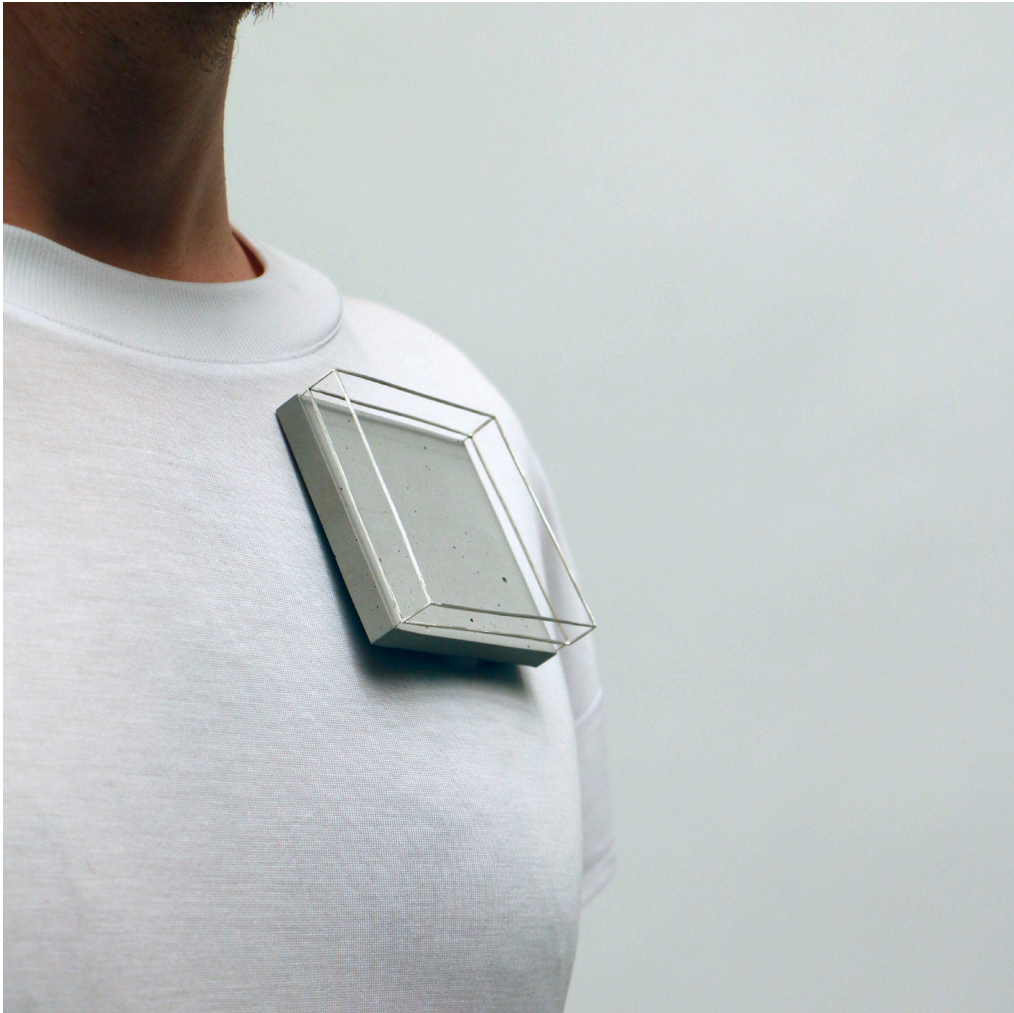
I Keltisk kristen tradition talar man om tunna ställen och menar att där möter man gud i vardagen. Tunna ställen kan i vår tid användas för att beskriva känslan i en plats vars tilltal berör, i en naturupplevelse eller i mötet med en annan människa, i musik eller konst. Ett möte som slår an strängar djupt i vårt inre, som är mer än jag, som får oss att känna samhörighet, mening och en upphöjd närvaro. Tunna ställen hjälper mig att bli människa.

Det tredje rummet   Jag tänker på området mellan mina två objekt som det tredje rummet. Om man googlar den frasen hittar man Homi Bhabha, verksam vid Harvard University, som talar om ett tredje rum där olika kulturer kan mötas och påverka varandra. Där nya identiteter ständigt skapas. Han säger:

”The hybrid notion of blurring the real and the virtual is expanded in the third space”.

Detta stämmer med min känsla av vad som händer mitt emellan luftrummet och betongrummet.

YTA

Utställningsyta   *"The body is our general medium for having a world"* (cit. Maurice Merleau-Ponty). Människokroppen är mina gestaltningars vandrande utställningsyta. Bäraren är i sin egen kropp, unik jämte alla andras. När jag väljer denna yta för mina smycken väljer jag även en viss skala. Jag väljer också anpassning, då kroppens olika former och ställen bär på olika sätt. I detta arbete har jag främst tänkt att mina smycken ska sitta stilla och värdigt, men vem kan motstå en ring när den händer?

TID

Dåtid Det sista året har jag arbetat mycket med rörlighet i kubiska former av metalltråd, där skiftet mellan två och tre dimensioner, och en oförutsägbar form uppbyggd av linjer, varit mitt intresse.

Nutid Jag väljer stillsamheten och tvåsamheten, och intresserar mig för vad som händer när dessa två får anta olika densitet.

Arbetstid Att ha oceaner av tid är mycket njutbart i projektets början. Nu förlorar jag mig i material och tid. Går in i ett spår en tid utan att känna, bara arbeta. Det går bra ett tag, tills jag märker att jag går på tomgång och frågar mig - vad talar träet om?

”En återvändsgränd där jag faller ur. Detta är inte det som känns mest intressant. Varför? Trä, det har ränder och en vikt jag inte kan kontrollera, värme, färger och uttryck som inte andas det jag vill. Mina ögon och händer dras hela tiden till betongkuben och luftkuben. Jag gjuter en omgång lite plattare betong och ser vad som händer. Slipar och fäster vid sin partner. Stenrum + luftrum. Pukar igen. Det funkar bättre nu. Skissar luftlådor till stenrummen. Så är jag där jag vill vara i processen.”

INTRYCK

Gamla gubbar Malevitj, Kandinsky, Soto, Rothko, Mies van der Rohe, Fransesco Pavan, Sol Le Witt, Marcel Duchamp, Karl Heinz Bogner och Donald Judd. Det känns skönt att läsa Duchamps åsikter om att man får vara motsägelsefull, ologisk och ändra sig. Jag vilar i förlåtelsen, i abstraktioner och reducerad estetik. Under ett besök i Barcelona besöker jag Mies van der Rohes paviljong. Att sitta där en stund och äta mina plommon är ljuvligt. Tankarna klarnar och jag är min egen vän, i ett rum med himlatak. Hemma hos mig är det fullt av rassel där jag smälter in och självet får gå ut. Jag behöver båda. Det finns en frihet i det minimalistiska eller abstrakta som engagerar. I mitt konstnärliga arbete har jag skalat av ner till själva den enda strama linjen, för att hitta känslan av frihet som tar min hand och visar vägen.

Eva Vi möttes av en slump. Jag råkade tänka högt med en vän som sedan lät våra vägar korsas. Med koreograf Eva Ingemarsson har jag hittat ett sammanhang för att göra större luftrum, i järnstång med ledade hörn, för hela kroppen att gå in i, trä på sig och ta av sig. Vi har ett gemensamt i kropp och objekt. Luftlådan är sammanfallande och oberäknelig.

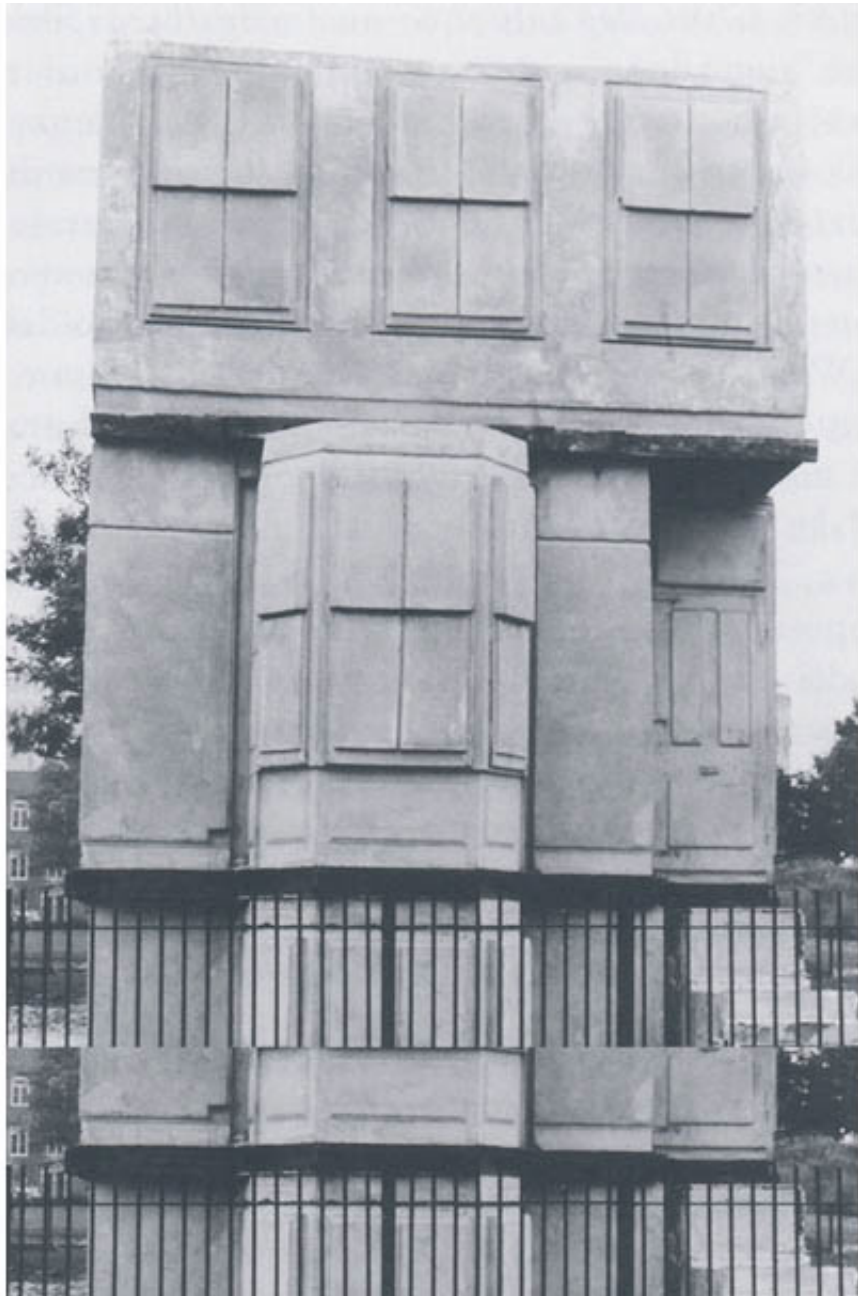
”Den blir en reflektor på vad jag bär med mig.

Mottagandet där den blir så öppen att den kan vara mina tankar.

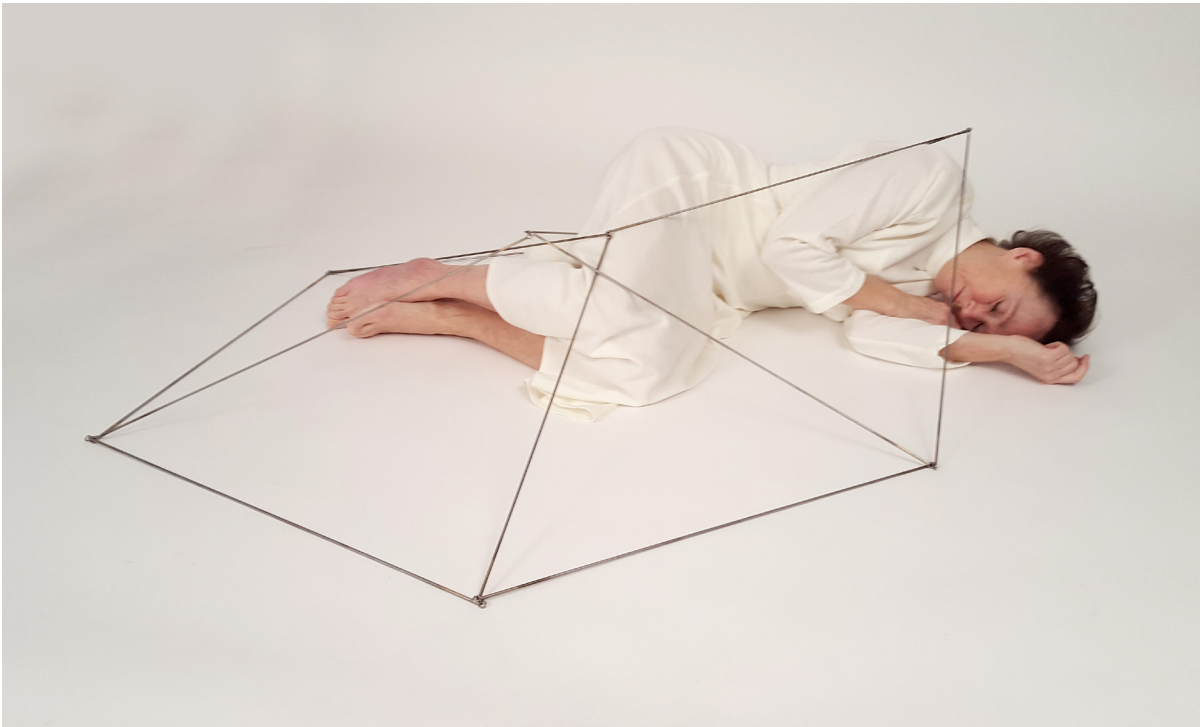
En farkost.”

Vi filmar, fotar och samtalar om Evas interaktion med mina stora objekt. Mitt i arbetet har jag stundtals blivit starkt berörd. När mina linjer blivit en rörlig tredimensionell låda, som med Evas medvetna kropp förflyttas och blir den varmaste av yllefiltar, som hon sveper om sig där på golvet i studion. Då är det något som skiftar, om det jag trodde jag visste. En sällsam upplevelse av att bli närd i mitt undernärda och känna mening med allt. Ett tunt ställe.

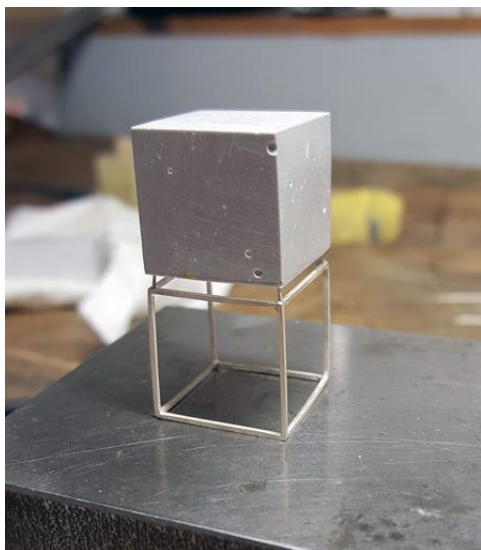
Och Rachel   I mötet med Rachel
Whitereads verk House, från 1994, har jag en
av mina starkaste konstupplevelser. Hon fyllde
ett helt hus i London med betong. På huset
skrev någon WHAT FOR? och WHY NOT!
Projektet var enormt och slutligen fick Rachel
Turnerpriset. Det är något med den skiftning-
en. Att byta luft mot betong, som verkligen
berör mig. Betongen blir ett tydligt förkroppps-
ligande av vad vi förut inte kunde se.
Och det förgångna får tyngd.

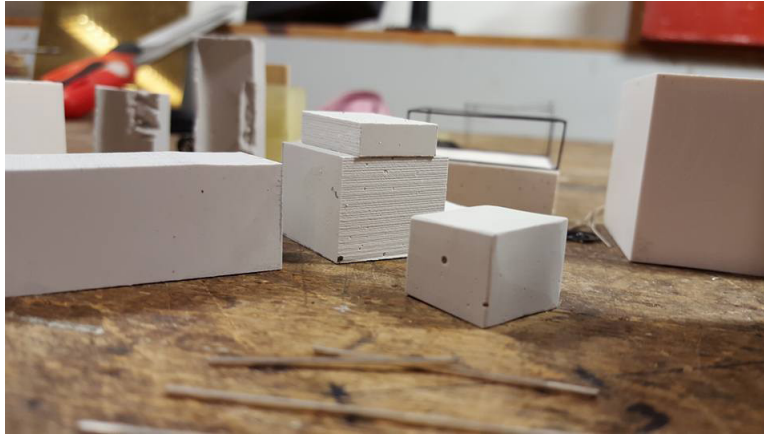

MATERIAL

Silver När ståltråden byts ut mot silver känner jag förtrogenheten med materialet som luftrummetts konstruktion kräver. Ett tunt ställe. I silvret finns fler nyanser mellan vitt och svart att arbeta med. I sitt vita får silvret den lätthet som mitt luftrum behöver.

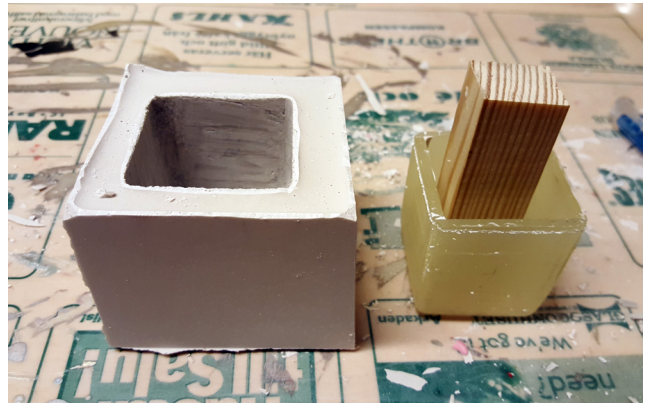
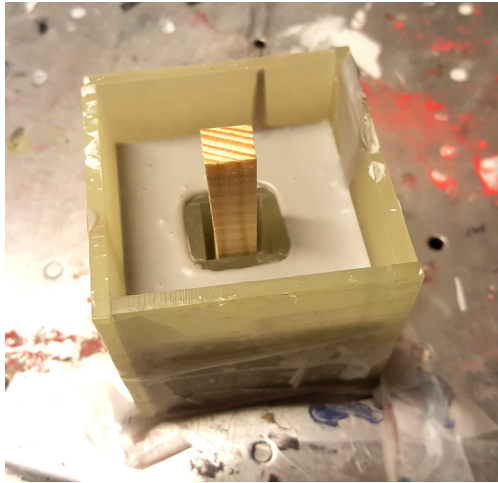
Betong/Jesmonit

I projektets inledande fas använde jag mig av betong som bärare av uttryck för något tungt med hög densitet. Men det visade sig efterhand att betongen bar på vissa uttryck som visserligen är intressanta och vackra, men som jag inte ville ha i det här projektet, såsom urban arkitektur, trafikmiljö, miljonprogram och socioekonomiska problem. Jag övergår till det halvsyntetiska gjutmaterialet jesmonit som har fördelen att den härdrar inom 30 min, har en stenbesläktad känsla, kan sågas, filas, slipas, blästras, borraras, och färgas. Jesmonitens neutrala och kallare uttryck passar min gestaltningsintention bättre än betongens.

ARBETE

Gjuta   Gjutning kräver en form, som jag har tillverkat av laserskuren akrylplast. Den släpper bra från jesmoniten. Min gjutform har stiftade, löstagbara delar för att objektet lättare skall kunna tas ut helt och formen återanvändas. För att gjuta i olika storlekar har jag inre avdelare i samma material. I de fall objektet behöver vara ihåligt har jag även tillverkat en inre form som trycker ut materialet mot den yttre.

Bära Det är tjugotre steg till betbadet, dit jag går efter varje lödning, och lika många steg tillbaka. Att lämna sin plats, lyfta blicken och låta tanken sväva fritt, att släppa taget och låta blod strömma förbi en spänd nacke, blir en väsentlig del av arbetet i verkstaden. Ibland stannar jag hos en vän på vägen. Jag går med små saker i kupad hand. Små liv, som det känns nu.

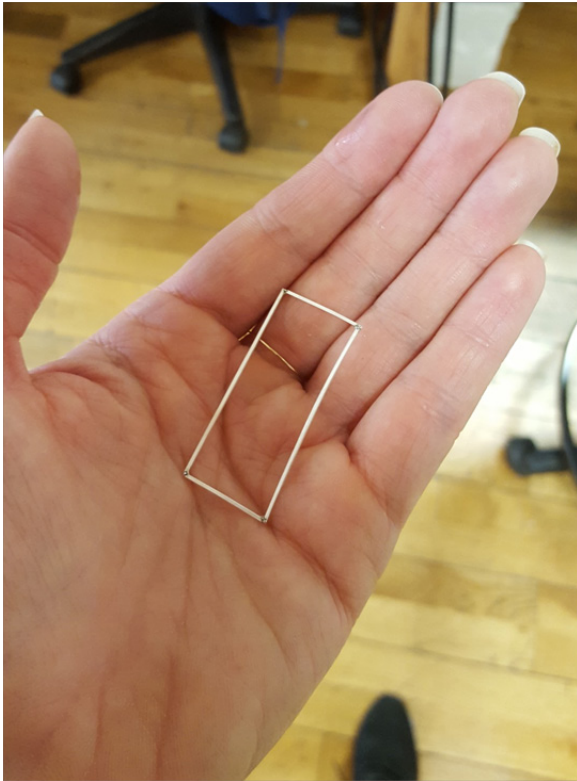
Fila Mitt material är fyrkantigt och för att inte glömma någon sida har ett mantra uppstått.

”Sida 1, 2, 3, 4, nästa pinne, sida 1, 2, 3, 4, nästa pinne, sida 1, 2, 3, 4, nästa pinne, sida 1, 2, 3, 4, vinkla hela 90 grader, sida 1, 2, 3, 4, nästa pinne ...KLAR!”

Greppa   Det klingar till på bänken bredvid mig när jag spelar på mina instrument. De ligger som på rad och på hög. De klingar mer än de klonkar. Favoriten just nu är min fina pincett. Med hjälp av den hanterar jag smidigt alla delar som ska bilda luftrummen och dess infästningar i jesmoniten. Delarna som skall bearbetas och sammanfogas är så små och sprätter lätt iväg uti intet. De kräver precision som i sin tur kräver långsamhet. Den lilla människans första grepp och den gamla eller sjuka människans sista, pincettgreppet.

Måtta

Enligt NE: *"Bestämning av utsträckning (av ngt) eller riktning (till ngt) som utförs endast genom uppskattning med hjälp av synsinnet grundad på övning och erfarenhet"* och enligt SAOL: *"mått som tas med blicken"*. Jag använder ögonmättet vid slipmaskinen när jesmoniten skall formas till. Inga hjälplinjer. När sedan konstruktionen till luftrummet tillverkas låter jag måttet på jesmoniten bestämma tillsammans med mitt ögonmått. Silvret klipps, filas, hamras, puksvetsas, löds, filas igen, smärglas och nya delar löds på, och då kan allt lätt flytta på sig om en lödning går upp i värmen. Jag väljer bort exaktheten, som i alla dessa moment är så lätt att förlora. Väljer bort ängsligheten. Vill inte mäta hela tiden, utan kunna lita på mitt seende och är nyfiken på vilket uttryck som kan komma ur det här tillvägagångssättet. Intentionen är att arbeta med två som det känns likadana former, inte två exakt på micrometern utmätta kuber. En kub är till sin natur matematik, vilket i sin tur har något kompromisslöst över sig. Min kub vill jag ska vara något annat, gärna en mer erfaren variant.

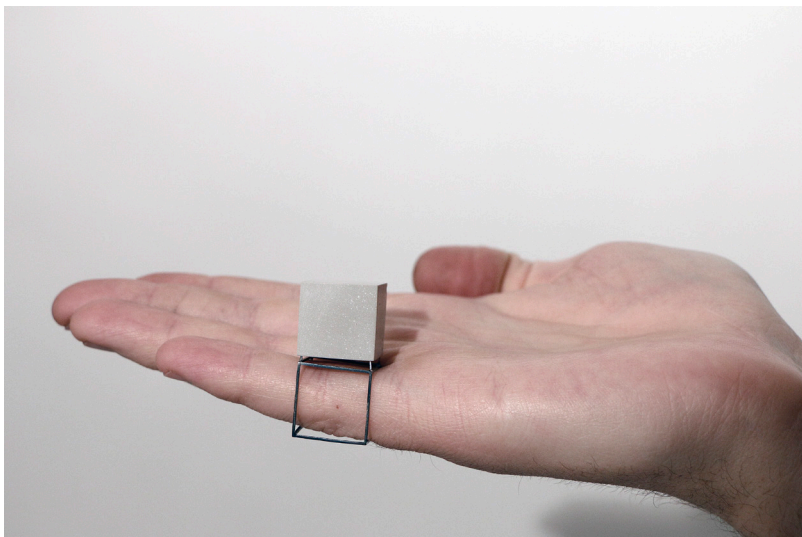
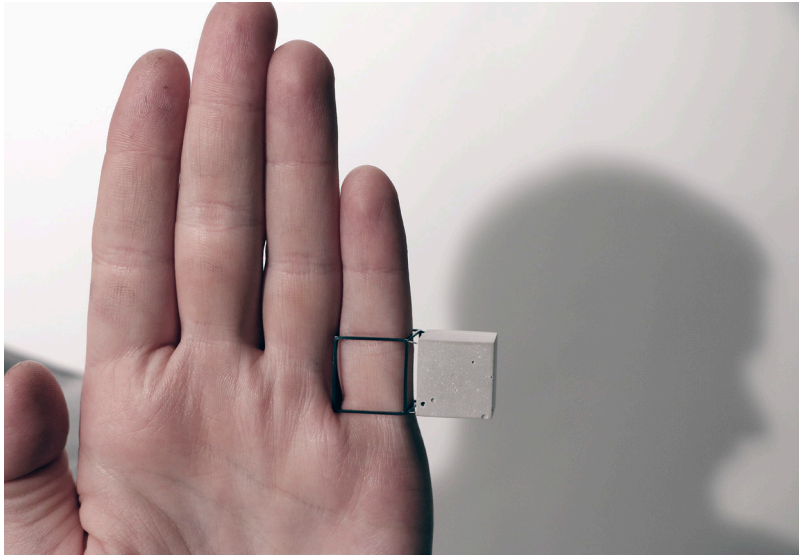

”Ögat regisserar det till rakt.”

Folke

SAMTAL

Samtala

Samtal. Samtänk. Dialog.

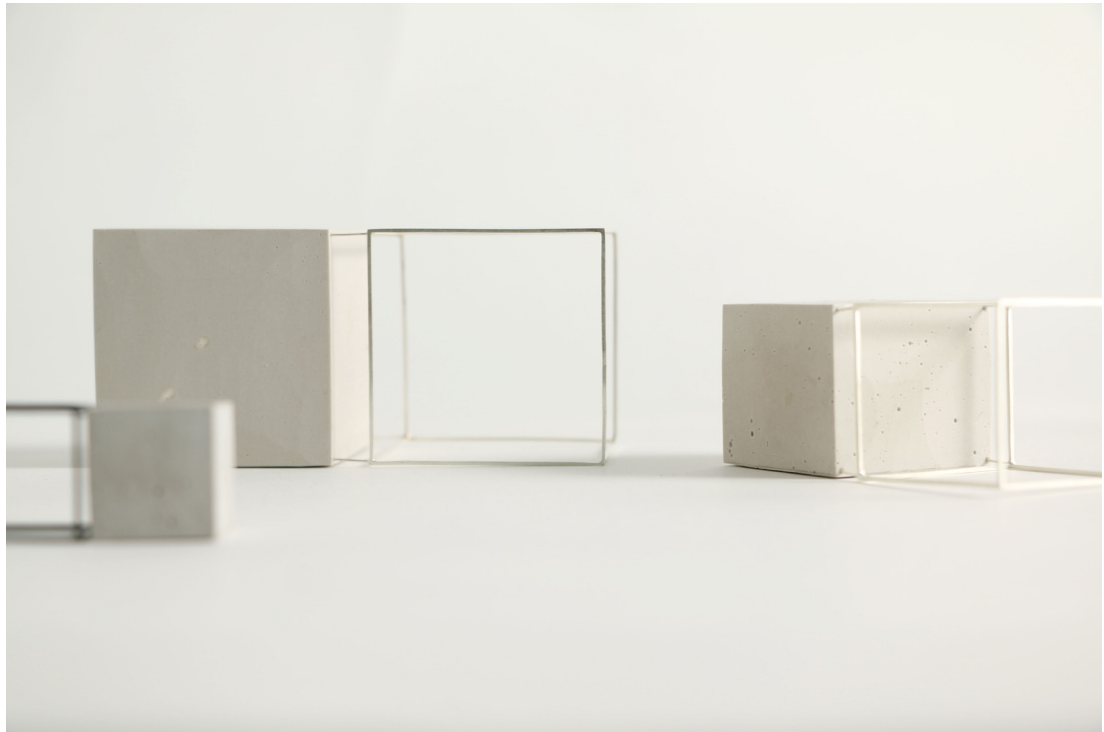
Två som betraktar, betänker och sätter ord på mina saker, shoulder to shoulder” som professorn på Rietveld så vackert beskrev det viktiga handledningssamtalet.

Ett samtal som jag håller högt är det som infaller i stunden, i dialog med mitt arbete, när rätt person är på rätt plats vid rätt tidpunkt. Alla samtal är en gåva och oundgängliga för en kvalitativ gestaltungsprocess.

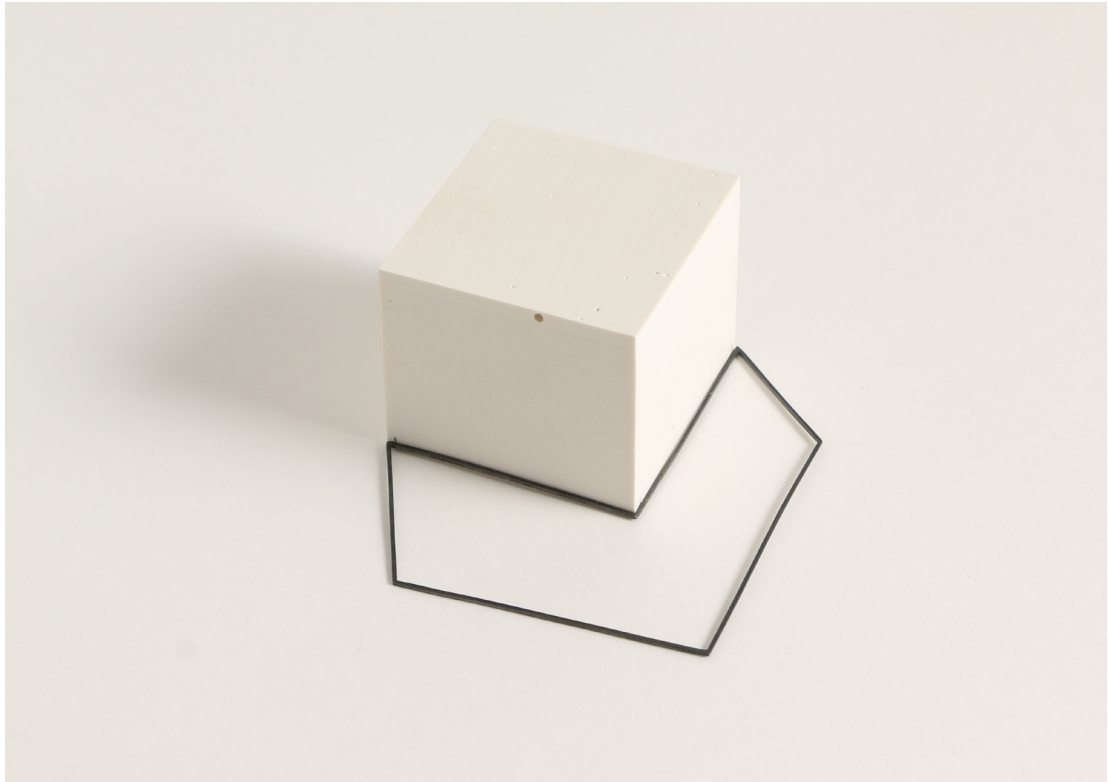

OBJEKT

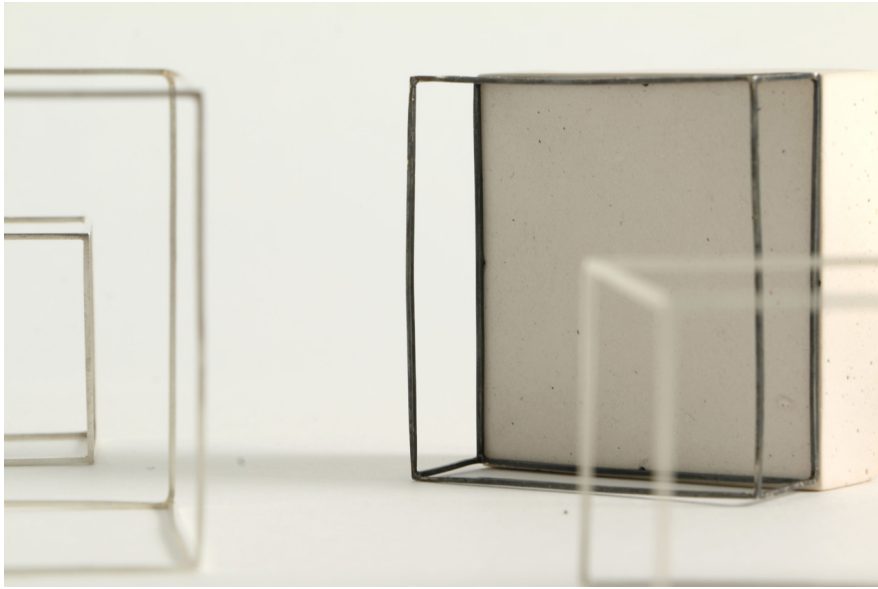

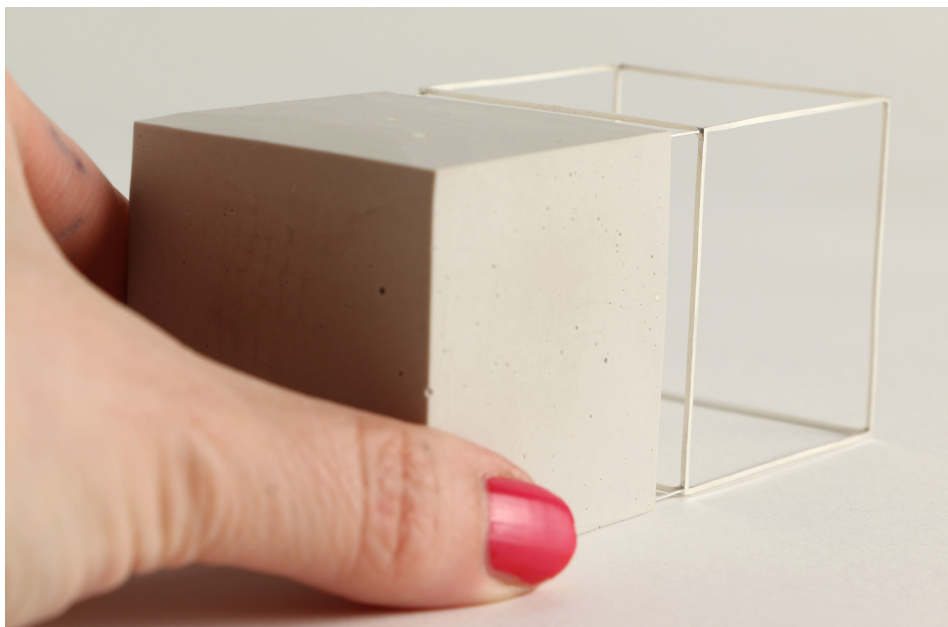

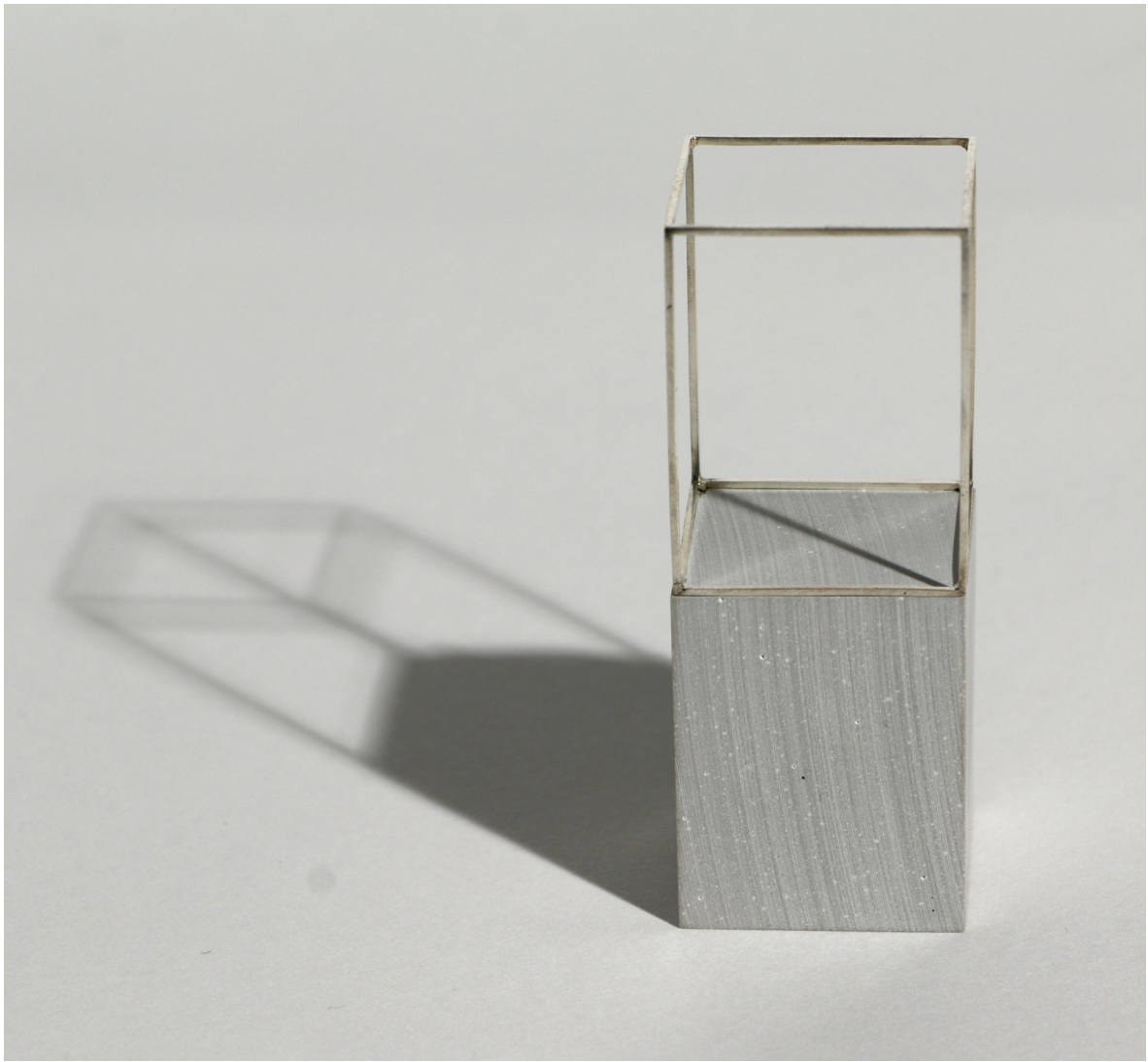

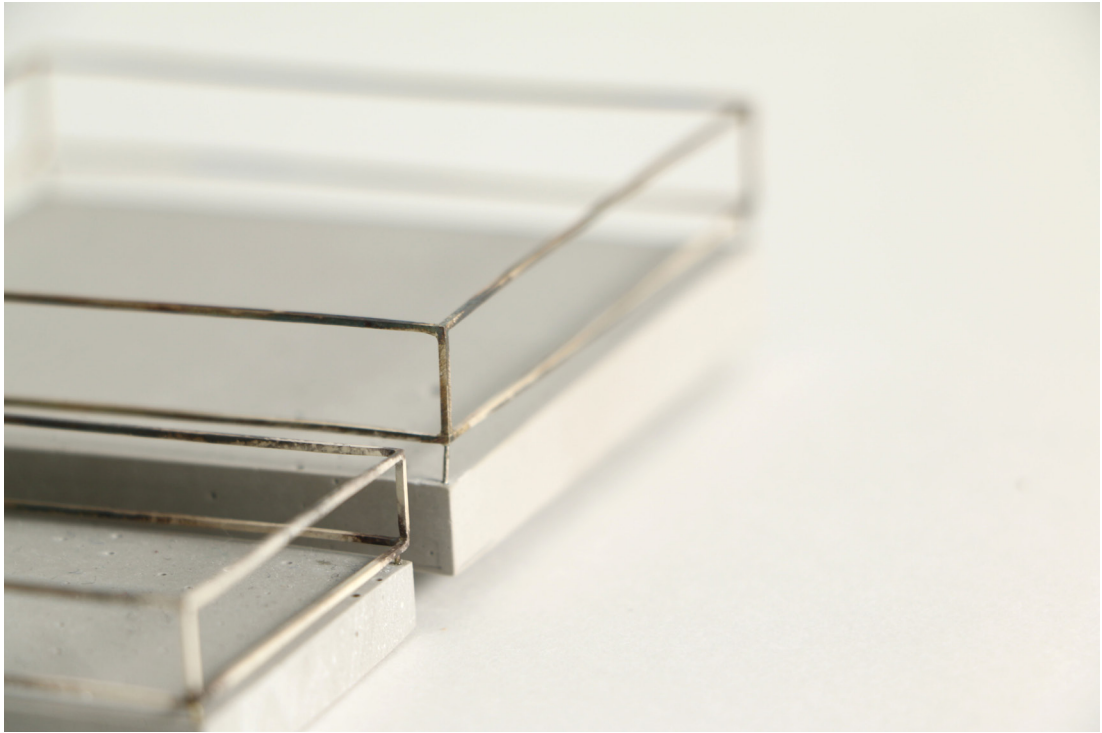

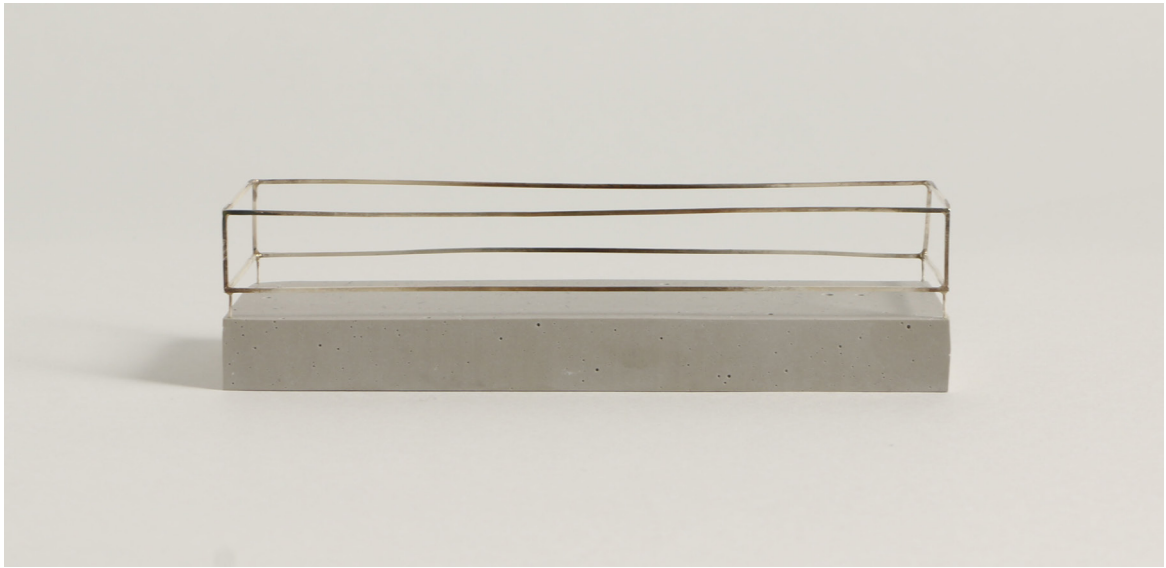

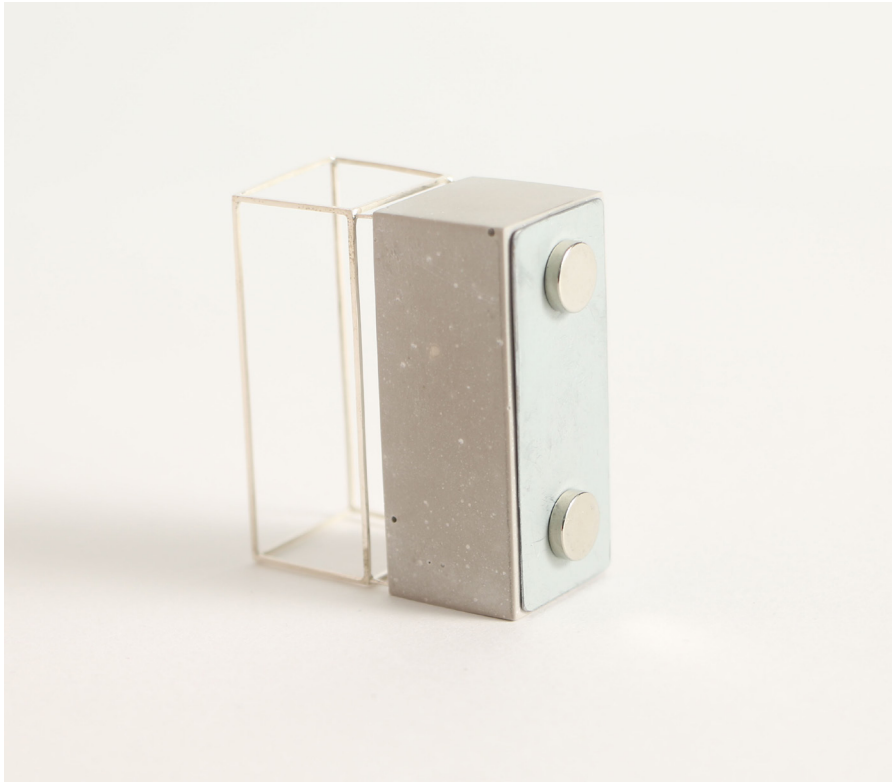

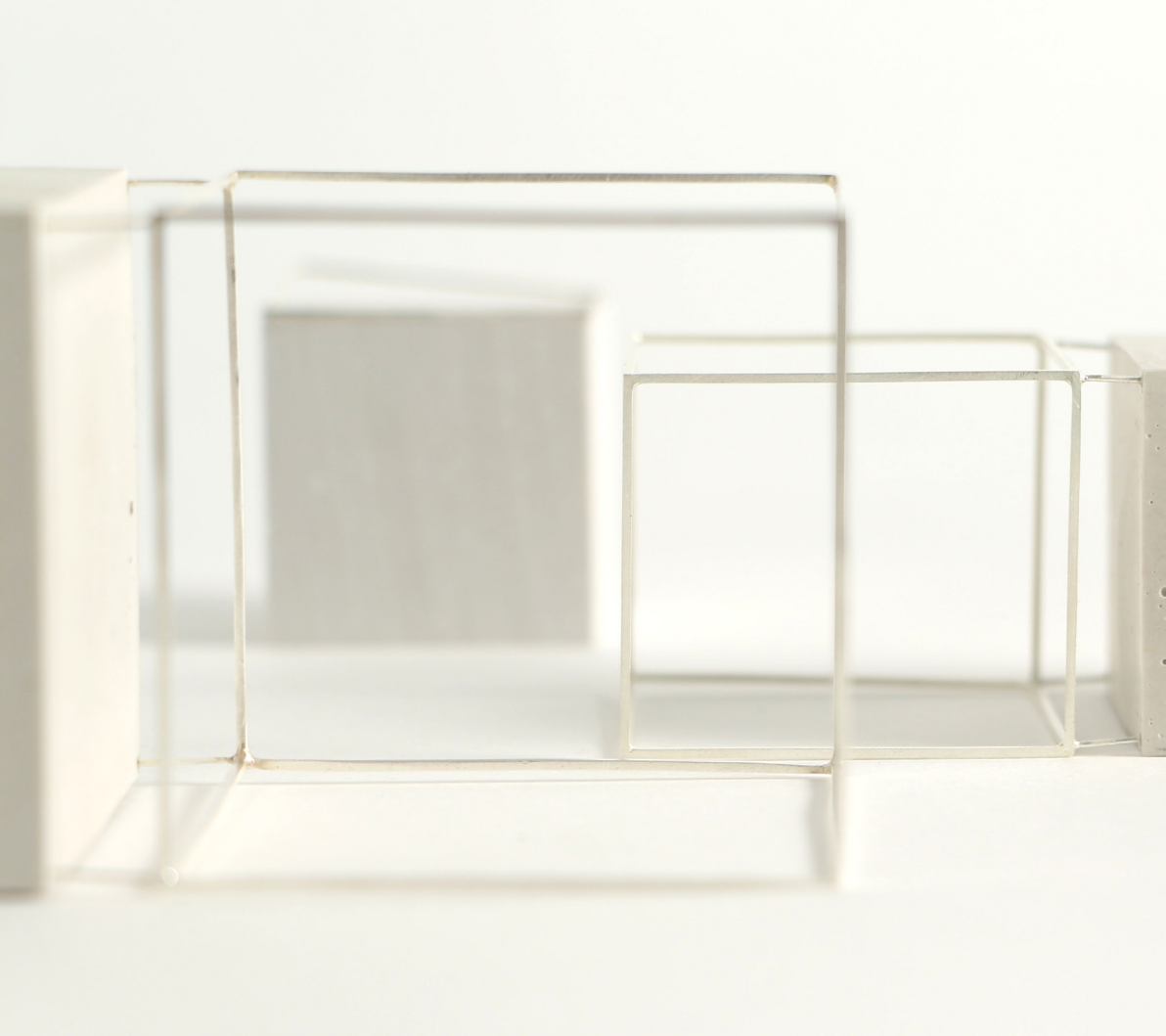

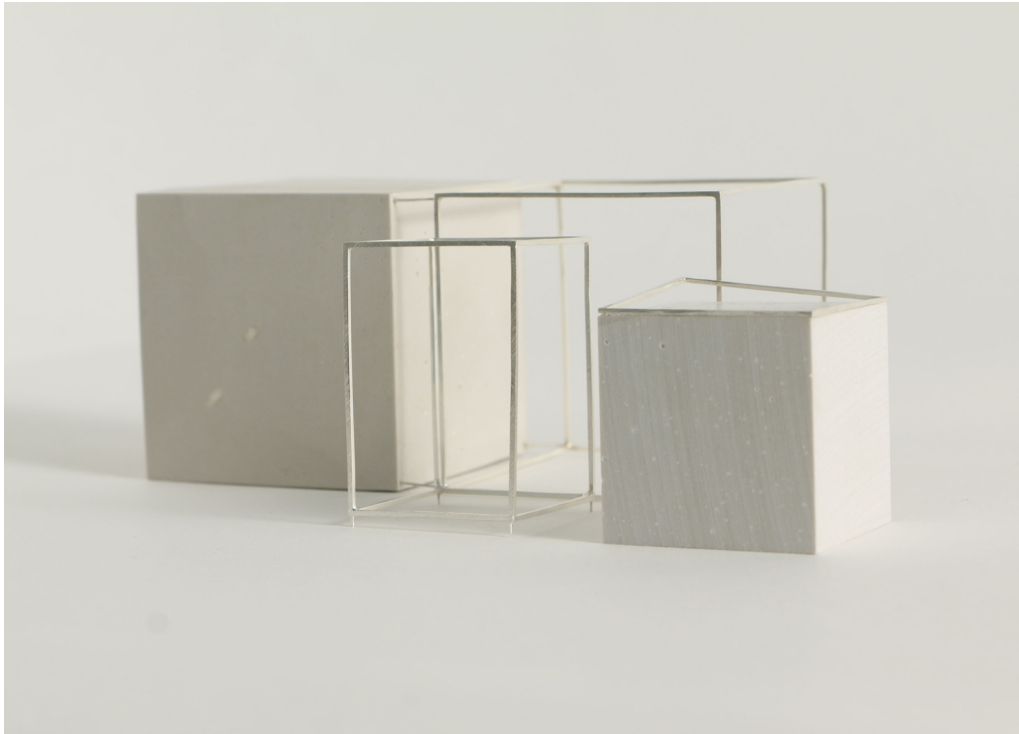

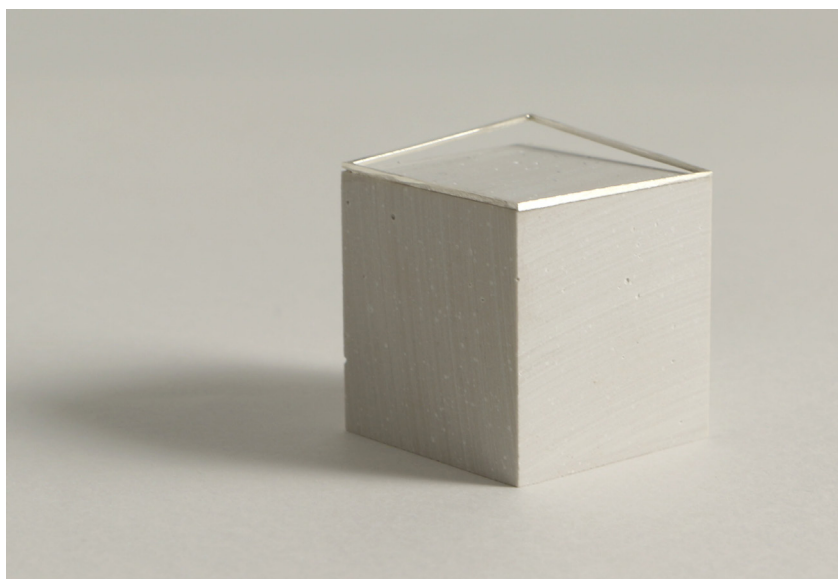

EXAMINATION

Närvarande

Lena Birgitsdotter, examinand

Folke, notarie, student Smyckekonst BA, HDK

Karin Johansson, professor i Smyckekonst, HDK

Karin Gustavsson, programansvarig Konsthantverk MA, HDK

Sara Borgegård Älgå, opponent

Mona Wallström, opponent

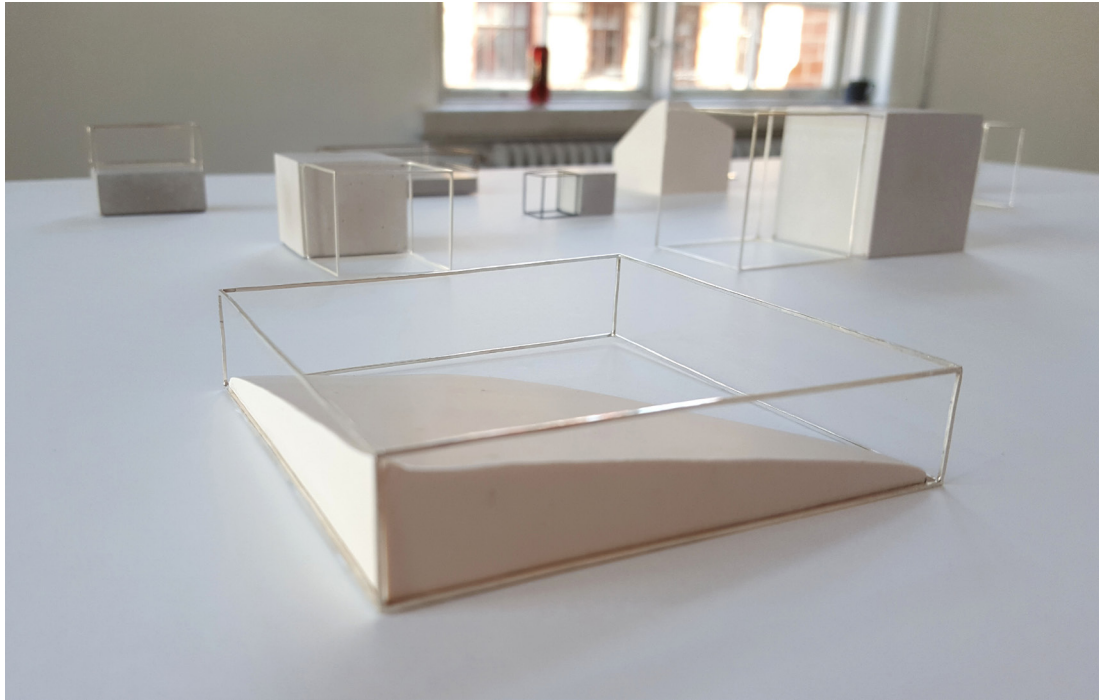
Jag presenterade, 30 min.

Samtal, 1 tim.

Utfall: Godkänd!

Ur mina minnesanteckningar

”Jag drog en parallell till mitt eget görande där jag inte känner igen mig i att arbeta mot något tidigare, eller i en värld där det finns rätt och fel. Jag känner mig fri i sökandet efter vilken form min gestaltningsintention behöver. Detta berättade jag om för Mona och Sara. Det är jag glad för.”

”Utanför river staden ett hus till förmån för något nytt. Ljuden bryter igenom och bildar ett fint ljudspår. Betongrum som löses upp utanför. Betong, luft och mellanrum innanför.”

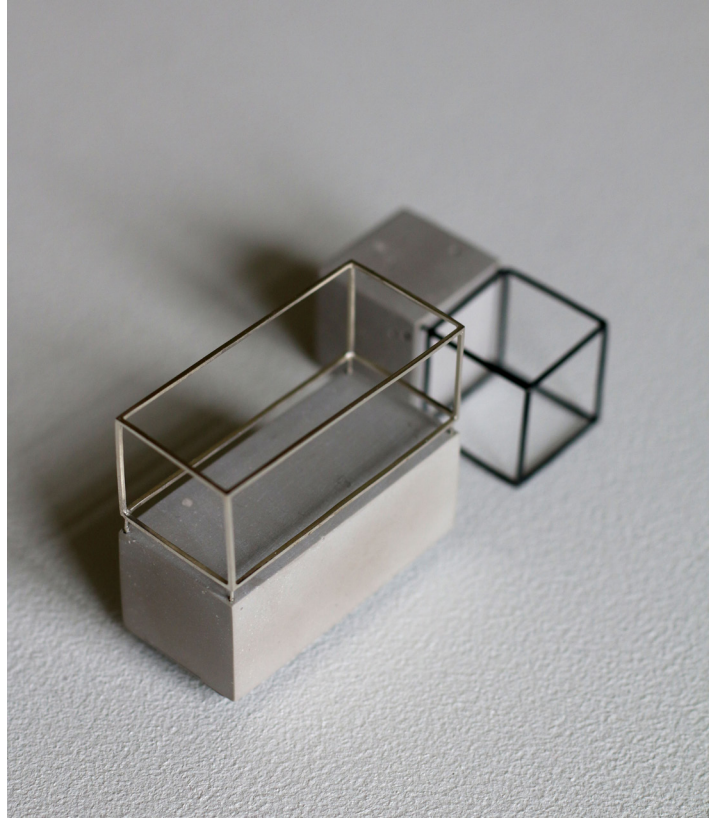
Folke

UTSTÄLLNING

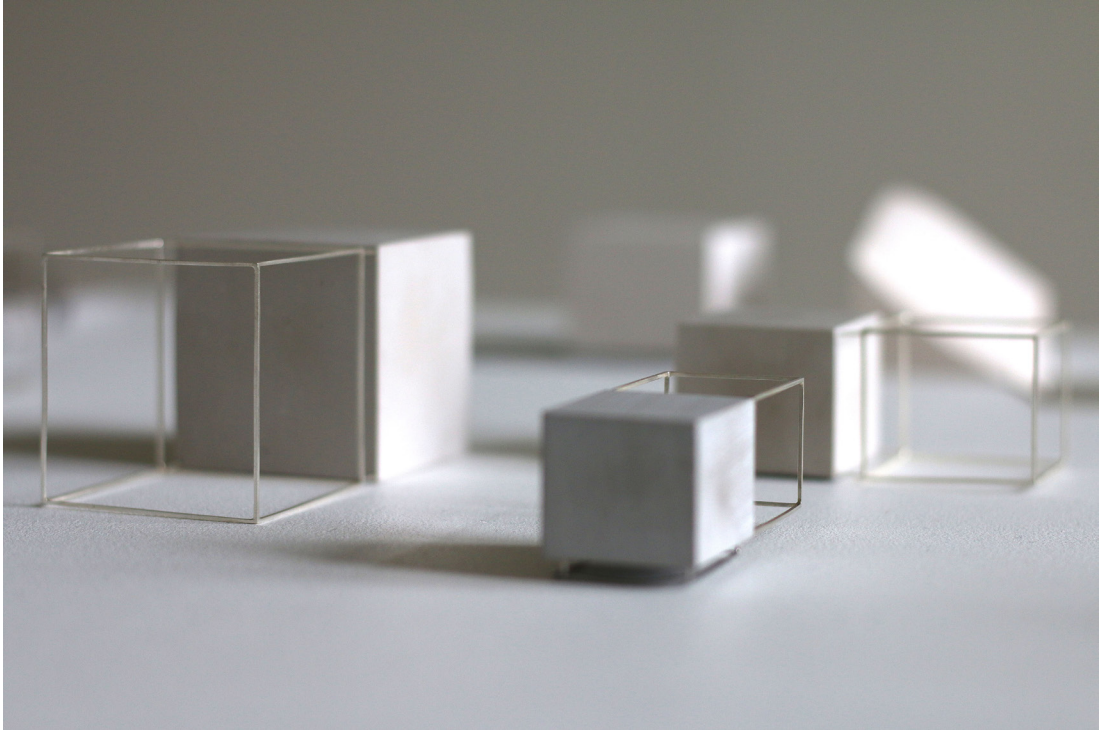
Vasagatan 33

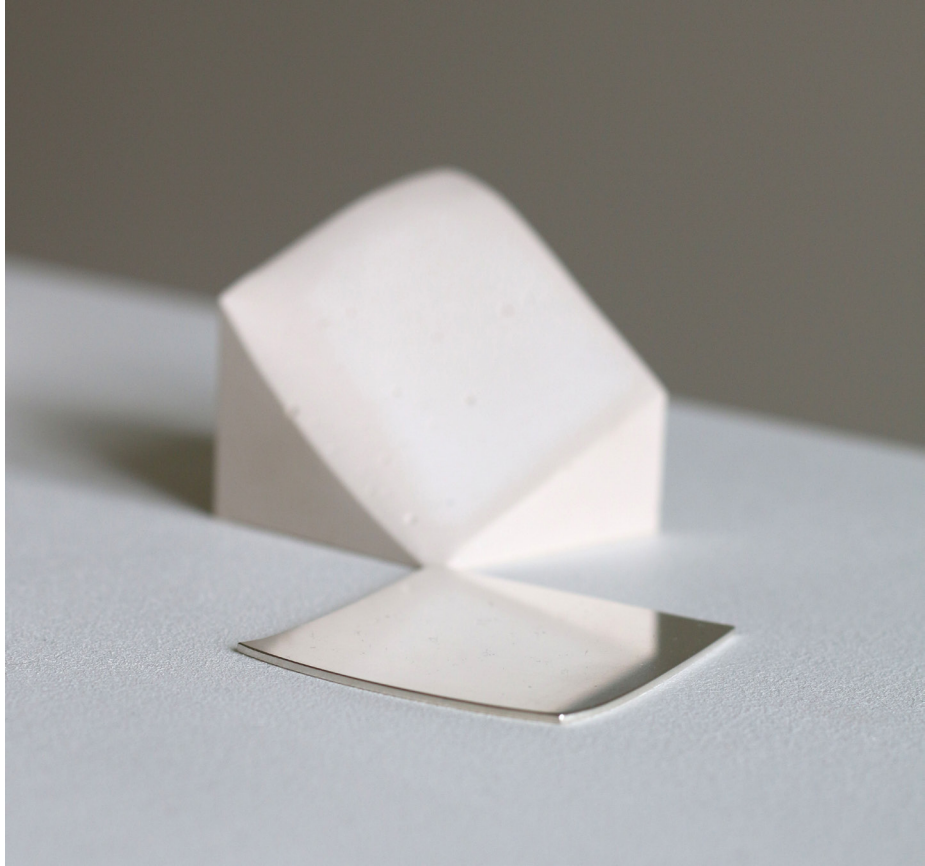
20-29 maj 2016

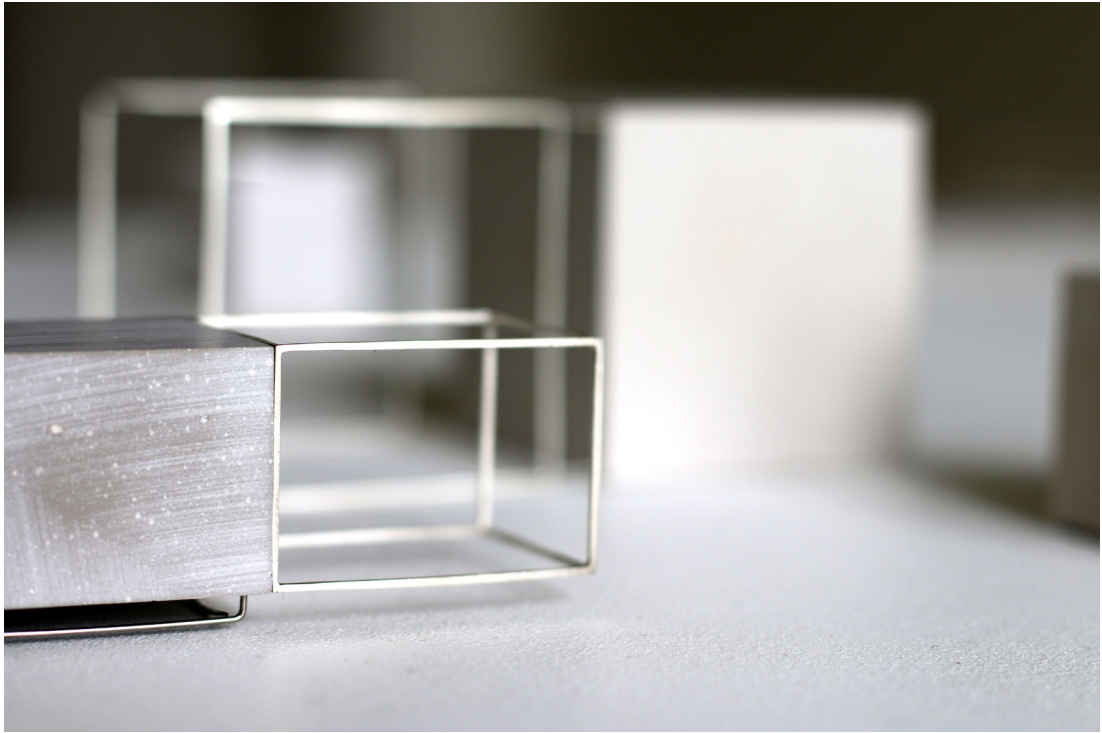

EFTERÅT

Det tredje rummet kommer till mig som en känsla.
Är det där jag är nu? Det verkar rimligt. Efter och före något.
Stannar i detta rum under dagen. Tiden hjälper mig förstå.
Ensamhet går över. Som dagen går över i kväll.
En sällsam och generös kväll. Ett tunt ställe.

*Tack Hans, Eva, Sara, Folke,
Magnus, Karin och Ammeli.*

